

УСПЕСИ СЕЛЕФИЈСКИХ ЕКСТРЕМИСТА

ГОСПОДАРИ

ПИШЕ проф. др Милан МИЈАЛКОВСКИ

Њихово насиље карактеришу насумичност у избору непосредне жртве напада (пре свих, цивили), ради стварања утиска да сви и на сваком месту могу да буду следећа мета, и бруталност, убиство непосредне жртве на начин којим ће изазвати највећи могући страх код посредне жртве (средина из које потиче непосредна жртва). Уколико успешно примењују такву стратегију, то значи да користе своје најјаче оружје – изазвани страх код примарне жртве, који настоје да одржавају и појачавају. Реч је о својеврсној привременој победи терориста или победи у продуженом трајању, независно од тога да ли примарна жртва (држава жртва) признаје такву сурову реалност.

Кад петарда звучи као бомба

Паника у одмаралишту Жуан-Ле-Пен, недалеко од Нице на француској ривијери, 14. августа, представља карактеристичан пример победе тзв. Исламске државе у Француској, односно пример о нивоу изазваног страха код француских грађана од тероризма џихадиста. Наиме, тог дана у касним вечерњим сатима петарде које су бачене из аутомобила изазвале су јурњаву гостију, јер су помислили да је реч о терористичком нападу. Том приликом, повређено је око 40 особа. На снимцима могу да се виде испревртани столови и столице на терасама кафића и ресторана, и стампедо људи који вриште. „Заслугу“ за такво панично реаговање гостију има џихадиста Мухамед Булел, који је месец дана раније (14. јула 2016) камионом улетео међу шетаче и посматраче ватромета на једном од градских шеталишта у Ници, и при томе усмртио 84, а повредио више од 120 људи.

Сличну „привремену“ победу постигла је селефијска терористичка Ал Каида у САД, када је 11. септембра 2001.

Тероризам неког недржавног актера против одређене државе или савеза држава представља асиметричан конфликт, чија суштина је у томе што терористи своју инфериорну војну моћ настоје да надокнаде извођењем изненадних оружаних напада на потпуно непредвидив и непоновљив начин

отетим путничким авионима извела самоубилачке нападе у Њујорку и Вашингтону. Анкета спроведена међу Њујорчанима, коју је објавио „Њујорк тајмс“ почетком септембра 2003, показала је да је две трећине анкетираних изјавило како су сигурни да ће доћи до новог напада на Њујорк, више од половине рекло је да се клоне вишеспратница, избегавају подземну железницу и да спавају у страху. Око трећине испитаника признало је да још живе под утисцима трагедије од две године раније. „Искрено мислим да ће се то поново догодити. Мислим да чекају да се све смири и да се сви поново успавамо“, изјавила је Флора Мука, која живи у Бруклину.

Остаће запамћена победа селефијских терориста против Шпаније у пролеће 2004. године. Најпре су „спавачи“ Ал Каиде ујутро 11. марта извели синхронизоване нападе експлозивним направама у четири путничка воза у Мадриду, при томе, усмртивши 191 и ранивши 1.430 особа. Потом, 2. априла, селефијска терористичка група Абу Хавс запретила је шпанској амбасади у Египту да ће нападати шпанске мете све док Шпанија не повуче свој контингент војника из Ирака. Већ 5. априла, војни портпарол Ал Каиде у Европи упутио је претње Шпанији да ће „бити претворена у пакао“ ако се одмах не повуче из Ирака и Авганистана. Након тога, шпански премијер Сапатеро издао је 18. априла наређење да се 1.300 шпанских војника повуче из Ирака, а 27. априла у националном парламенту саопштио је: „Данас од 16 часова ниједан шпански војник није остао у Ираку“.

На успех селефијских терориста указују учестала упозорења највиших званичника немалог броја европских земаља у смислу да „прете нови напади џихадиста, страдаће још невиних људи, власти чине све што могу да спрече терористичке нападе, али ће њих бити још и сличних“.

Несумњиво, највећу победу селефијских терориста представља тзв. Исламска држава на деловима територија Ирака и Сирије, проглашена 29. јуна 2014, чије уништење

није изгледно у догледно време. А највећа заблуда, чак и међу добрим познаваоцима селефијског тероризма, јесте у томе што се труде да направе разлику између тзв. Исламске државе и Ал Каиде, Боко Харам у Нигерији, Ал Ша-

Признати грешке на Балкану

45

У вези са поменутиим узорком остварених и наговештених победа џихадиста, које несумњиво подгревају њихове илузије о могућем успостављању калифата у планетарном смислу, нужно је истаћи шта је претходило том крвавом походу на читав свет. Основано је констатовати да је томе допринело неразумно и неопрезно (самоубилачко) повлађивање моћних ванбалканских западних хришћанских центара моћи у последњој деценији 20. века тероризму, најпре у Босни и Херцеговини, а потом на Косову и Метохији и у Македонији, које траје и данас. Реч је о својеврсној инвазији елитног састава терористичке Ал Каиде (између 10.000 и 15.000), који је чинио злочине у Босни и Херцеговини и регрутовао нове чланове међу локалним муслиманима, а потом, њен мањи контингент помагао терористичкој ОВК, нарочито, са територије Албаније, у априлу 1999. године. Врхунац повлађивања, односно самообмањивања одвија се у јужној српској покрајини Косово и Метохија, где покушавају да селефијске терористе награде „државом“. Заузврат, „захвалност“ албанских џихадиста је евидентна: око 900 Албанаца са Косова и Метохије налази се у саставима тзв. Исламске државе, а само у 2015. години њих 83 придружило се Даешу. Стога, упутан начин за поништавање победа селефијских терориста треба да отпочне признавањем заблуда учињених на Балкану и предузимањем мера за исправљање дотичних погубних заблуда по балканску и европску безбедност. У супротном, поход џихадиста на Европу биће незаустављив. ■

СТРАХА

баб у Сомалији, терористичке ОВК и других. Напросто, заборавља се чињеница да све оне имају исти циљ – калифат и шеријатски закон, а нијансиране су само њихове стратегије.

Важна победа перјаница селефијских терориста (Ал Каида и Даеш) учвршћује се на простору некадашње колевке хришћанства – на Блиском истоку. Они су систематским вишегодишњим насиљем над хришћанским становништвом (убиствима, силовањима, приморавањем хришћана да пређу у ислам и плаћају „дизију“, порез који им је наметнут као грађанима другог реда, нарочито у Ираку и Сирији) остварили етничко чишћење, које незаустављиво настављају. Према подацима које је Европски парламент изнео у Годишњем извештају о стању верских слобода у свету 2015, хришћанска популација у Ираку са 1,2 милиона, колико их је било 1990, смањена је на 260.000, а у Сирији, од око два милиона хришћана у 2011, остало је од 600.000 до 900.000.

